

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 168. szám

2006. december

Viszontlátásra!

Lassan három éve, hogy egy szimpatikus család kezdett járni gyülekezetünkbe. Hamar feltűnt kedves arcuk, érdeklődő tekintetük, szeretetet sugárzó viselkedésük. Fiatal házaspár két nagylánnyal. Látszott, hogy Isten fontos része életüknek. A szülőkről megtudhattuk, hogy hitüket – egy másik evangéliumi egyházban – megpecsételték bemerítéssel is. Hamar kiderült szolgálatkészségük, közvetlenségük.

Bacsó Sándor testvérék hamar bekapcsolódtak a gyülekezeti életbe. Sándor, felesége Szilvia és kisebbik leányuk Noémi az énekkar tagjai lettek. Szülei nagy örömeire Noémi elfogadta Jézus Krisztust Megváltójának.

Sándor 1959. január 29-én született. Még nem volt 16 éves, amikor az Úr útjára lépett. Édesapja merítette be Bicskén. 1983-ban kötött házasságot Körmöczy Szilviával. Istentől megáldott házasságukban két gyermek született. 1985-ben Edinának örülhettek és adhattak hálaát, 1988-ban pedig Noémi érkezése tette teljessé a családot.

Sándor és Szilvia 2005. áprilisban lett gyülekezetünk tagja. Hihetetlen számomra ezt a dátumot leírni, hiszen úgy érzem, mintha min-

dig is köztünk lettek volna, mintha együtt nőtünk volna fel.

2006. november 8-án, a késő délutáni, kora esti órákban szinte futótűzként terjedt a hír: Sándor elhagyta a földi világot, a mennyei Hazába költözött. Még nem töltötte be 48. életévét.

Hihetetlennek tűnő hír volt. Bízunk abban,

hogy valaki megcáfolja, hogy egyszer csak megjelenik az ajtóban. De nem így történt. Földi értelemben tragikus dolog történt. Néhány perc alatt itthagyni mindent és mindenkit! Nehéz feldolgozni az ittmaradottaknak. Az ittmaradottaknak. Az elválás – főleg ilyen hirtelen – mindig nehéz. Még Isten gyermekeinek is. De van reménységünk! Ezt nem pótolhatja semmi földi dolog. Reménységünk van abban, hogy nem örökre válunk el egymástól. Találkozni fogunk az Örökkévalóságban. Ezért adhatunk hálát minden nap.

Van feltámadás

Számunkra nem jövő csak az igazság, hogy LESZ feltámadás az eszkatonban. VAN itt is már, ha általment az ember halálból életre. Az Ige mondja: „Mindnyájan holtak voltunk bűneinkben, de Jézus Krisztusban feltámadtunk már, s Őbenne az új élet útja nyílt meg.”

A nagy örök feltámadásról abban lehet csalódás mentes szent remény csak ki már itt átment egy feltámadáson, új átélésen: örök életem van, és ezzel felragyog a küldetésem. Van időm már és van erőm, mindenre Krisztusból és az örök életemből!

(Balog Miklós)

Most, amikor Bacsó Sándor testvére emlékezünk, csak ideiglenesen búcsúzunk Tőle. Hitem szerint az Égi Hon énekkarában énekel, ahol szeretettel várja családjának tagjait, testi és lelki testvéreit, barátait.

Testét november 17-én, nagyszámú gyülekezet kísérte el a csepeli temetőben. Lelke velünk marad.

Éljünk úgy e földön, hogy találkozhatunk a Mennyei Hazában!

Kedves Sándor testvérem! Viszontlátásra az Örökkévalóságban!
Máté Dániel

Adventi készülődés

A keresztény hagyomány szerint adventkor kezdődik meg az új egyházi év és a felkészülés a karácsonyra. A négy vasárnapot magába foglaló ünnep a (Szent) András napjához legközelebb eső vasárnapon (idén dec. 3-án) kezdődik és december 24-éig tart.

Az adventi koszorú hagyománya a pogány időkre nyúlik vissza, amikor is a szalmából, fűzfavesszőből, vagy zöld fenyőágakból font

„szent” koszorúkkal a gonosz szellemek elől védelmezték a házat. A kör alakú, vagyis az örökkévalóságot

jelképező koszorúkat zöld, vörös és aranyszínű szalagokkal díszítették; a zöld volt a termés, a piros az élet, az arany pedig a fény színe. Az ősi pogány varázslat idővel feledésbe merült, csak 1838-ban újította fel egy német protestáns lelkész, aki a gyermekotthon egyik termébe fából hatalmas, kocsikerék méretű csillárt készíttetett, és minden istentiszteleten egy újabb gyertyát tűzött a csillárkoszorúba. Néhány évtizeddel később a

fakarika helyébe ismét az ősi fonott fenyőkoszorú lépett, és a huszonnégy gyertya helyett csupán négyet tűztek rá, a négy adventi vasárnap jelképeként. Az első világháború idején protestáns vidékeken már szinte minden családnál kigyulladtak az adventi koszorúk gyertyái. Magyarországon főleg a második világháborút követő időben vált szokásossá templomokban, középületekben, otthonokban adventi koszorút tenni az asztalra, vagy az ajtóra, csillárra függeszteni. A meghittséget, melegséget sugárzó díszeket magunk is elkészíthetjük.

(Dobraverő)

Az igazi ünnep

Ilyenkor december elején egy kicsit minden más lesz. A gyerekek érzik, hogy valami jó készül. Egyre több szó esik az ajándékokról a tévében, egyre több Mikulás osztogatja a szaloncukrot, legtöbbször valamelyik cég megbízásából. A gyerekek nagyon szeretnek ajándékot kapni és a napok múlásával egyre izgatottabbak. Még az sem zavarja őket igazán, hogy egyre többet hallja azt felnőttektől, hogy milyen sok veszély van ezzel a karácsonnyal, legyünk már rajta túl.

Persze sok helyen nem így van, lehet, hogy több figyelem jut egymásra, és adventi gyertyát gyűjtanak. Aztán eljön a Nap. A karácsonyfán meggyúlnak a gyertyák, elhangzik egy gyönyörű „mese” egy kisfiú születéséről, aki aztán ajándékot hoz mindenkinek: kisautót, könyvet, babát. Sok finomság és öröm, ami csak néhány napig tart. Azután valami furcsa, rossz érzés, amit nem tudnak, hogy mit jelent. Vége az ünnepeknek, ennyi volt.

Pedig a Karácsony vége nem az ünnep vége, hanem a kezdete. A kisfiú valóban ajándékot hoz, de nem csak autót, bár az is fontos, hanem örök értékű ajándékot: szabadságot a bűneinktől, szabadságot a nehézségeinktől, örök életet ad.

Ez a titok, amit a világ nem ismer. Ez a titok, amit nekünk kell elmondani a gyerekeknek, felnőtteknek.

Most Karácsonykor, és aztán az év minden napján, hogy az ünnep számukra se pár napig tartson.

(Internet – Varjú Lajos)

Karácsony fénye

Rejtett reményt nem öl most úgy a kétség,
mint máskor, mert az Isten átkarol;
eloszlik bú, fásult közöny, sötétség,
ha gyertya gyúl a gyantás ágakon.

E vak világ örök Világossága
így gyúlt ki egykor Betlehem egén,
s Advent nagy üdvígéretét beváltva,
ma is reményt ragyogva kél e fény.

Bűnös szívekre hogy kegyelmet hintsen,
az emberért lett emberré az Isten!
Mindent megtett tehát ő, ember, érted!

Mindent, mit égen s földön lehetett...
Tégy érte hát te is, akkor megérted:
karácsony fénye égi szeretet.

(Balog Miklós)

Egy régi szilveszter este emlékére...

Év vége felé közeledvén visszaemlékszem a Dunaharaszti Baptista Gyülekezetben eltöltött szilveszter estékre. (én ebben a gyülekezetben nőttem fel)

Már koraeste együtt volt az ünneplő gyülekezet. Felcsendült a régi ének: „Rohan könyörtelen az idő, vele századok, ezredek...”. Az ige asztala ezeken az istentiszteleteken is gazdagon meg volt terítve. Az énekkari és zenei szolgálatokon kívül költemények, bizonyágtételek, és más ifjúsági szolgálatok is elhangzottak. Istentisztelet után szeretetvendégség tette még áldottabbá a gyülekezeti közösséget. Volt egy kis idő „lélegzetvételre”, egy kis pihenésre az éjféli előtti imaóra készülve.

1971. szilveszterén az éjféli előtti imaalkalmat drága Édesapám tartotta. Ez azért is különösen emlékezetes számomra, mert ebben az évben volt a megtérésem három testvéremmel és egy negyedik, lelki testvéremmel együtt. Édesapám szinte nekünk „célozta” a kérdést: „Fiatalok! Akik ebben az évben indultatok el a hívő élet útján, most hol tartotok? A lelki élet útján nincs megállás! – mondta Édesapám. Ha nem haladunk előre, akkor visszafejlődünk.

Azóta is visszacseng a fülemben és a szívemben ez a kérdés. Hol tartok a hit útján, hogy áll a hit-életem? Nemcsak azon a szilveszter estén történt ez a megmérettetés. Jól teszem, ha minden nap újra és újra önvizsgálatot tartok. Ez a vizsgálódás bűnbánatra kell, hogy késztessem. Milyen jó, hogy a mi Urunk kegyelmes Isten!

Nagyon hálásak lehetünk a jó Istennek az Ő kegyelméért! Mindig kezdetünk újat az Ő ereje által.

Szeretném ezzel a lelkülettel elkezdni az új évet: „Vizsgálj meg Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján! (Zsolt.139:23-24.)

Halász Sándorné

„Az Úr csodásan működik...”

Erdélyben töltöttem el közel három hetet, október 19-től november 6-ig. Három vasárnap hiányoztam a gyülekezetből, de lélekben, gondolatban itthon voltam.

A legtöbbit Székelyföldön, Sepsiszentgyörgyön időztem. Többször kilátogattam a temetőbe, édesanyám sírjához. Kisírtam, kipanaszkodtam magam, megkönnyebbültem. Ott tudtam imádkozni, igazán hálát adni. Éreztem, hogy az Úr velem van, körülvesz gondviselő szeretetével.

Október 29-én a református templomban voltam istentiszteleten, ott, ahol 14 éves koromban konfirmáltam. Az Úr különös kegyelmének tartom, hogy együtt ünnepelhettem a reformáció ünnepét a gyülekezettel és velük úrvacsorázhattam.

Találkozhattam azzal a – ma már idős – lelkipásztorral, aki annak idején megkonfirmált. Nagyon megörültünk egymásnak. Sok régi ismerőssel találkoztam. Fantasztikus dolog volt visszaemlékezni gyermekkorom éveire és azokra a helyekre, ahol fiatalságomat töltöttem.

Egy álmatlan éjszakán végiggondolhattam az

életemet. Nekem Magyarországra kellett költözni, ahonnan majdnem 10 év után Amerikába kerültem azért, hogy megérezsem az Úr Jézus közelségét, szeretetét. 55 éves voltam, amikor lelki szemeim előtt láthattam, hogy addigi életem során minden bajt, gondot, nehézséget kinek a segítségével tudtam megoldani. Amerikába kellett mennem, hogy elfogadjam az Úr Jézust személyes Megváltómnak. Sokszor eszembe jut az ige: „Minden gondotokat Őreá vessétek, mert Néki gondja van reátok!” Megtudtam, hogy létezik a keskeny út, melyre én is rákerültem és szeretném, hogy ne lépjek le róla soha. Tudom azt is, hogy Jézus Krisztus számomra „az út, igazság és az élet”!

A 20 nap alatt több, mint 2000 km-t tettem meg. Szép idő, eső, havaseső, keskeny utak, szerpentinek, szembejövő autók sokasága kísért. Vezetés közben imádkoztam, énekeltem. Minden baj nélkül hazaértem. Tudtam, nem vagyok

egyedül. Van, aki vigyáz rám.

Büszke vagyok, hogy Székelyföldről származom, és boldog vagyok, hogy 13 éve a pesterzsébeti gyülekezethez tartozhatok. Úgy érzem, itt sokan szeretnek. Sok áldásban volt és van részem a testvérek között. Sok szép és jó dolgot tanulhattam tőlük. Az Úr áldását kérem gyülekezetünk lelkipásztorára, vezetőségére és minden egyes tagjára.

Visszatekintve eddigi életemre, tapasztalataimra, elmondhatom, hogy „az Úr csodásan működik” az én életemben, hiszen minden nap érezhetem gondviselő szeretetét.

Wenczel Erzsébet

Női bibliaóra

(2006. 11.05.)

A Bibliában sok kiemelkedő, istenfélő nővel találkozunk, de egy asszony különleges dicséretben részesült: „Sok nő végez derék munkát, de te felülmúlod mindegyiket.” Ki ez az asszony, aki felülmúlta Debórá, a katonai tanácsadót, vagy Rúthot, a hűség asszonyát, vagy Eszter királynét, aki kockára tette életét népéért?

A Példabeszédek könyve 31. fejezetének 10-31. terjedő versei mutatják be ezt a kiváló asszonyt. Ez a leírás példakép minden nő előtt. Sokat megtudhatunk erről a bölcs asszonyról, ha ezekben a versekben megfigyeljük jellemét, különös viszont, hogy nem tudjuk a nevét. Nem közlik velünk, hogy ki volt, csak azt, hogy milyen volt. Figyeljük meg először belső tulajdonságait.

„Derék asszonyt kicsoda találhat?” – azt jelzi, hogy az ilyen asszony igen ritka. „Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél”. Az ókori Keleten valóban szó szerint „vásárolták” a mennyasszonyt, és még ma is vannak országok, ahol a leány apja „menyasszonypénzt” kér. A derék asszonynak valóban igen nagy az értéke, „drágább az igazgyöngynél” -, s ez ritka hozomány.

„Ura szívből bízik benne.” Tehát megbízható. Egy férfi számára legfontosabb dolog azt tudni, hogy felesége mindig neki drukkol. Ha az egész világ bolondnak is tarja, felesége akkor is mellette áll. Néhány kommentátor megjegyzi, hogy férje abban is bízott, hogy felesége szorgalommal és hozzáértéssel tartja kezében az otthoni teendőket, és így amikor a férfi este hazatér munkájából, az otthont és a családot nem zürzavarban, hanem rendben találja.

„Vagyona el nem fogy.” Mit jelent ez? Azt,

hogy vagyonát megőrzi, és gyarapítja. Egy férfinak biztosnak kell lennie afelől, hogy felesége mentes a kapzsiságtól. Gyakran hallunk olyan férfiakra, akik cégük pénzét elsikkasztják. Gondolkoztunk-e már azon, hogy milyen lehet ezeknek a férfiaknak a felesége? Képzeljünk el egy olyan asszonyt, aki soha sincs megalégedve azzal, amit férjétől kap? Állandóan azt veti a szemére, hogy nem látja el őt megfelelően. Akinek ilyen felesége van, könnyen kerül olyan kísértésbe, hogy több pénzt teremtsen elő. Mindegy hogyan, pusztán azért, mert a felesége nem tud megalégedni azzal, amije van.

„Egész életén át javát munkálja urának, nem kárát.” Figyeljük meg, hogy ez az elkötelezettség nem egy hónapig, vagy egy évig tartott, hanem egész életén át. Ma inkább az jellemző, - hogy amíg minden rendben van, férjük javát munkálják, de ha elveszíti az állását, vagy sikertelen lesz a vállalkozása, akkor szépen elválnak, boldoguljon ki-ki ahogy tud.

A következő szakasz arról beszél, hogy a bölcs asszony „jókedvűen dolgozik kezével”. A nők világában (éppúgy mint a férfiakéban is) sok tevékenység nem különösképpen izgalmas. Lehet, hogy a TV-reklámban bemutatott háziasszony nagyon lelkesedik a különböző tisztítószerért, mert azok ragyogóvá varázsolják a fürdőkádat, a mosogatót, de valahogy ugyanezek a termékek nekem nem nyújtják azt a túlradó örömet. Az igazat megvallva, én egyáltalán nem élvezem a fürdőkád súrolását. Mégis Isten azt mondja, hogy mindent jókedvűen, készségesen csináljunk meg. Legyen a hozzáállásunk pozitív, hiszen szeretteinkért végezzük munkánkat, akiket Istentől kaptunk.

Salamon idejében a feleség elsőként kelt föl a családban, hogy elkezdje a főzés előkészületeit, kiozsza a szolgálóleányok feladatait.

A 15. versben azt olvashatjuk, hogy „fölkkel még éjjel, ételt ad háza népének, és rendelkezést szolgálóinak. Én hiszem, hogy ennek a kiváló asszonynak más oka is volt arra, hogy korán keljen: fölkészíteni magát lelkileg, testileg a nap feladataira. Ez az asszony tudta, hogy ha reggel először Istent köszönti, akkor családtagjainak ébresztése is sokkal kellemesebb lesz.

Ennek a derék asszonynak a szorgalma talán a legszembeütőbb, ha nem is feltétlenül a legfontosabb tulajdonsága. Ebben a részben körülbelül 20 ígét találunk, amelyek közül a legtöbb a fizikai munkával kapcsolatos.

A Példabeszédeknek sok mondanivalója van a szorgalomról, és ennek ellentétéről, a lustaságról. Ha összefoglaljuk az itt található intéseket és tanításokat, a lusta asszonyt így jellemezhetnénk: Szeret aludni. Csak az a baj, hogy ez a szokása

néha a bevásárlástól tartja vissza, vagy éppen az ebédfőzésétől. Otthon nem sokat dolgozik, ideje nagy részét szomszédolással illetve telefonálással tölti. Bár jók a szándékai, a véghezvitelben azonban ezer dolog hátráltatja. Ma például rendet akart rakni néhány szekrényben, az utcán azonban érdekes dolgok történtek. Tulajdonképpen sütni akart valamit, de még ahhoz is lusta lett volna, hogy megegye. És aztán egy kis alvás igen jól jönne. Elalvásnál eszébe jut, hogy mi mindent szeretne, és egyszerűen nem érti, hogy miért nincs soha semmije. Olyan kényelmes az ágy. Ha végül mégis beletörődik abba, hogy csak föl kell kelnie, semmiségekkel foglalkozik, pl. TV-t néz, képesújságokat olvas. Felöltözik, elmegy a henteshez, megveszi a húst. De amikor hazajön, már túl késő van, hogy elkészítse. Ezért aztán csak vajjaskenyeret ad vacsorára.

Ez az ábrázolás talán erős túlzás, és lehet, hogy valójában senkire sem illik rá. De talán néha előfordul velünk is, hogy az unalmas, vagy fárasztó feladatokat halogatjuk. Először a könnyű, kellemes dolgokat intézzük el, és a nehezeket hagyjuk utoljára, ha egyáltalán neki fogunk. Soha nincs időnk arra, amit nem akarunk megcsinálni.

A 20. versből azt olvashatjuk, hogy nem várja, hogy kérjenek tőle – tenyere nyitva van és kezét nyújtja a szegényeknek és a rászorulóknak. Bőkezű, együttérző, megértő mások bajai iránt, szívesen és örömmel ad javaiból, idejéből, és erejéből, figyelmet szentel másokra.

Nekünk, asszonyoknak sok lehetőségünk van a szolgálatra, és különösen alkalmasak vagyunk rá. Már maga az anyai ösztön is arra indít, hogy segítsünk, megérezzük mások baját, és módot találunk rá, hogy enyhítsük azokat. Az itt látott példa világosan mutatja, hogy van szolgálat a családban, és azon kívül is. Nincs értelme ide-oda szaladgálni, különböző jótékony ügyekben részt venni, ha ezzel a saját háztartásunkat hanyagoljuk el. Találjuk meg a helyes egyensúlyt az otthoni köteleességek, és a külső szolgálati alkalmak között. Attól függően, hogy életünknek melyik szakaszában tartunk, több, vagy kevesebb időnk lesz a családtól független feladatokra.

A 25. versben azt olvashatjuk: „Nevetve néz a holnap elé.” Ez az asszony nem fél a jövőtől, bízik abban, hogy Isten megáldja, mindenben gondoskodik róla, és teljesíti ígéreteit, amelyeket az őt féltőknek adott.

A 26. vers szerint „Szája bölcsessége nyílik, és nyelve szeretetre tanít.” Gondolkozzunk el csak egy percre, milyen lenne otthonunk, és milyen lenne egész világunk, ha mindannyian alkalmaznánk ezt az ígéretet mindennapi életünkben.

Egy fiatal, nyolcgyermekes édesanya a szobába lépve gyermekeit veszekedésben találta. Finoman figyelmeztette őket: „Gyermekeim, nem tudjátok, hogy a Biblia azt mondja, legyünk kedvesek egymáshoz?” A legidősebb, aki 10 éves volt, figyelmesen körülnézett, és így válaszolt: „De édesanyám, itt nincs senki más, csak a család!” Milyen szomorú! Olyan könnyű a tőlünk telhető legjobbat nyújtani azok számára, akikkel nem találkozunk sokat, míg azokat, akik a legközelebb állnak hozzánk és a legkedvesebbek számunkra, nem szeretjük úgy, ahogy kellene.

Bizonyos embereket nem nagy művészet szeretni, mert vonzóak és barátságosak, egyszerűen csak szeretni tudjuk őket. Másokat nagyon sok fáradságunkba kerül szeretni. De kell szeretni. Ez Jézus parancsa.

Eddig azt figyeltük meg, milyen belső tulajdonságok jellemzik a derék asszonyt. Most figyeljük meg külső megjelenését! Nagyon keveset ír róla a Biblia, de azt tudjuk a 22. versből, hogy ruházata finom lenvászonból és bíborból készült. Néhány sorral lejjebb azt olvassuk, hogy erő és méltóság árad róla. Ebből kiderül, hogy belső tulajdonságai visszatükröződtek arcán és alakján is. Vannak asszonyok, akik sok pénz költenek arra, hogy kívülről szépnek tűnjenek. Az igazi szépség azonban belülről fakad, és nem érhető el semmilyen drága szépítőszerekkel.

Mindannyian tudjuk, mennyire fontos az egészséges táplálkozás, a kiadós alvás, a testmozgás, s hogy ezek lényegesen hozzájárulnak egészségünkhöz. Gyermekeinket is tanítsuk már kicsi koruktól kezdve az egészségünket védő szokások elsajátítására. Manapság sok embernek kell sportolnia, hogy formában maradjon, mert általánosságban nem mozognak eleget. Ennek az asszonynak nincs szüksége különtornára járni, vagy drága kondicionáló gépeket beszereznie. Naponta több kilométert kell megtennie, hogy a ruhákhoz szükséges nyersanyagot beszeresse, az élelmiszereket megvásárolja, és hogy leszállítsa áruját a kereskedőknek. Szőlőskertjének gondozása és nagy háztartásának ellátása testi erőt követel.

Mindig fennáll az a veszély, hogy valami jót rosszul alkalmazunk. A másik végletbe esünk, vagyis túl sok figyelmet szentelünk külsőnknek. Semmi kifogásolni való nincs abban, ha egy asszony csinos, de legyünk szerények a költségek és a divat terén. A kellemes külső nem annyira attól függ, hogy mennyi pénzt adunk ki, hanem inkább attól, hogy miként adjuk ki. Öltözzünk csinosan, de ne azért, hogy felhívjuk magunkra a figyelmet. Külsőnk feleljen meg belső állapotunknak, és fordítva.

Jó lenne ennek az istenfélő asszonynak a házát meglátogatni. Melegszívű kedves háziasszony üdvözölne, rendet, és tisztaságot találnánk.

Háziasszony szerepünkben nagy felelősség hárul ránk, de csodálatos lehetőség is van arra, hogy Krisztusról bizonyosságot tegyünk. Legyenek a házunkban olyan figyelemfelhívó tárgyak, amelyek a szellemi dolgokról való beszélgetésre indítanak. Képek, mondások, keresztyén könyvek vagy újságok, természetesen a Biblia, vagy dísz tárgyak, amelyeknek bibliai jelentésük van – mindezek alkalmat adhatnak a hitről való beszélgetésre. Ezenkívül legyenek kézügyben traktátusok, amelyeket alkalmas időben továbbadhatunk.

A kiváló asszony bemutatása azoknak a szavaival végződik, akik őt legjobban ismerték: férje és gyermekei. Felnőtt gyermekei áldották édesanyjukat a kiskorukban kapott nevelésért. „Sok nő végez derék munkát”, de te felülmúlod mindegyiket!” Senkitől sem kaphatott volna ez az asszony nagyobb elismerést.

Az istenfélő asszony példamutató életének titka a 30. versben rejlik: „Az Urat félő asszony dicséretre méltó”. A népszerűség és a szép külső ugyan bizonyos ideig beteljesülést és boldogságot adhat, az istenfélő asszonynak azonban maradandó békessége és öröme van, és őszinte, megérdemelt dicséretet kap. Ráadásul azok dicsérik, akik legjobban ismerik: férje és gyermekei. De ez nem minden. Akármilyen nagy dicséretet kap hozzátartozóitól a földön, a legnagyobb dicséretet egy nap majd a mennyben hallja, amikor Ura és Mestere így szól: „Jól van, jó és hű szolgám”.

Biztosan van, aki azt gondolja: „Ez a kiváló asszony tökéletes volt! Én soha nem leszek ilyen. Ő valóban rendkívüli volt, de Isten nem adná őt példaképül, ha mi nem lehetnénk hozzá hasonlóvá. Jellemének szépsége nem egyik napról a másikra alakult ki, hanem az élet próbái között kovácsolódott ki.

A valaha is élt istenfélő asszonyok között biztosan van néhány, aki erősen megközelítette ezt az eszményképet. Sőt, talán sokan. Isten most is azon munkálkodik, hogy ilyen asszonyokat formáljon belőlünk. Végül is miért íratta meg mindezt?

Nem mindegyikünk él azonban házasságban. Mit jelentenek azok számára az előbb elmondottak? Bármik vagyunk is, valahol van valaki, akivel szoros kapcsolatban vagyunk. Talán az egyik szülő, vagy egy gyerek, testvér vagy munkatárs. És ez a kapcsolat a kölcsönös bizalomra, megbecsülésre és szeretetre épül. Az istenfélő asszonyok nem csak a hozzájuk legközelebb álló embereknek tartoznak

megbízhatósággal, hanem mindenkinek, akivel dolguk van.

Mielőtt imádkoznánk, gondoljuk át kapcsolatainkat szüleinkkel, gyermekeinkkel, nincs-e valami, amin javítani lehetne? Nem fordíthatjuk vissza az éveket, életünk eddig megírt történetében nem változtathatjuk meg még a legparányibb eseményt sem. Mégsem kell kétségbe esnünk, vagy a múltban vájkálnunk. Ma új nap van, a még előttünk álló élet első napja. Újat kezdetünk, ha a szívünkben megszületik az elhatározás, hogy Istentől kapott házastársunkat, vagy más hozzánk közel álló személyt „sokkal külön úton szeretjük, becsüljük és látjuk el. Imádkozzunk, hogy mindenben a tőlünk telhető legjobbat adjuk, és életünk bizonyágtételével Istent dicsőítsük.

Istenem, kérlek, legyél segítségünkre, hogy kedvesek legyünk családtagjainkhoz, de szeretetünk ne korlátozódjon csupán a családra. Kezünk legyen kinyújtva a szükségben levők felé is. Adj nekünk megbízhatóságot, bölcsességet, add, hogy a szeretet megnyilvánuljon szavainkban, és másoknak adott tanácsainkban. Kérünk, add, hogy olyan asszonnyá váljunk, amilyenné Te akarsz látni minket.

Szell Andrea

Rövid betekintés a kárpátaljai cigánymisszióba

„Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatnak majd az én hangomra; és lesz egy nyáj és egy pásztor.” János evangéliuma 10:16.

Évek óta kapcsolatban vagyok különböző felekezetű testvérekkel a Kárpátalján. Körülbelül öt éve – meghívásra – eltölthettem egy hetet Munkácson és környékén. Most abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy Jenei Ottó református lelkész hívott meg, aki a kárpátaljai cigánymisszióval van megbízva, és Isten kegyelméből már négy éve végzi ezt az embert próbáló szolgálatot.

Egy ébredési hullám volt a cigány emberek között, ami sajnos már csak a múlté. Rövid kintlétem alatt azt tapasztaltam meg, hogy akik viszont megmaradtak, lelkesek. Ott, ahol egy megtért magyar család patronálja a cigány gyülekezetet, mint pl. Nagydobronyban, rendezettebbek a körülmények. Holland testvérek

anyagi támogatásával építettek több helyen templomot. Vannak önkéntes segítők is, különböző országokból, akik nyolc hónapot töltenek el egy-egy misszióterületen, ahol betűvetésre, hittanra oktatják a gyermekeket.

Néhány személyes élményemet hadd osszam meg a Testvérekkel: Az idő rövidsége miatt csak három cigánytáborba látogattunk el. Rögtön az első nap Gáton megkaptam az övön aluli ütést. Több családnál jártunk. A „lakás”, „putri” látványa mellbevágó, megdöbbentő a nyomor jelenléte. Kb. háromszor-hármas fészker-szerű helyiségben több generáció él együtt. Jellemző az egész táborra az alultápláltság, előfordul, hogy két napig sem tudnak mit enni. A higiénának az alapvető jeleit sem találtam, pl. az egész tábor területén nincs illemhely. Az előbb felsorolt okok miatt rendszeresek a járványok, betegségek, főleg a TBC jelenléte. Megrázó találkozás volt az egyik családnál, ahol megismerhettem egy Zita nevű asszonyt, aki huszonvalahány éves létére testsúlya kb. huszonöt kilogrammot nyomott, szinte állandóan köhögött, és mégis dohányzott. Próbál ugyan leszokni a dohányzásról, de a környezetében szinte mindenki fújja a füstöt. Igaz rá az Ige: „A lélek kész, de a test erőtlen.”, Ottó megjegyezte, Zita rendszeresen jár a bibliaköri alkalmakra és igen buzgó. A táborlakók zöme analfabéta, hadd mondjak azonban egy kivételt: Jolán testvérnő, aki végig kitűnő volt az iskolában, orvosi pályára készült, mindebben származása gátolta meg. Most az egész tábor lelki doktora. Őnála tartottuk meg este a bibliaórát.

Pénzkereseti lehetőségeik: tavasztól őszi napszámba mennek, ha tudnak, illetve lábtörlőket, különböző kosarakat fonnak.

A másnap délelőttöt Komorócon töltöttük, ahol önerőből építettek egy csodálatosan szép imaházat. Itt egy magyar család patronálja a gyülekezetet. A testvér egyik lánya tanítja a cigány aprószeneket. Az itt lakók kicsivel jobb módúak, mit a gátiak. A látogatást egy családnál tartott bibliaórával fejeztük be. Délután Nagydobronyba voltunk hivatalosak, itt pezsgett legjobban az élet. A zenei élet magas fokon zajlik, de ebben nem érződött a cigány virtus, mint ahogy tapasztaltam egy magyar cigány gyülekezetben. Klasszikus, Istent dicsőítő énekeket énekeltek, amiket mi is ismerünk. Itt is egy magyar család (Kupás Sándor) gyámolítja a gyülekezetet. A feleség, Ráti Gizella verseket ír és ezeket megzenésítik. Nagyon megható volt, amikor a gyermekek a segítőkkel azokat az énekeket énekeltek, amiket ismerünk a bibliakörből, pl. „Kicsiny kis fényemmel...”, sőt, még angolul is énekeltek. Nem olyan egyszerű a gyermekek összeszedése és fegyelmezése, mert

némely szülő nem partner ebben. Ami érdekesség: a megtérők közül Nagydobronyban a férfiak, Gáton a nők vannak többen. Amikor beléptünk a nagydobronyi imaházba az esti istentisztelet előtt, Isten megszegyenyített engem. Az történt, hogy a lámpák alig pislogtak, és megjegyzést tett az egyik testvér, amivel valahol én is azonosultam: ez az ukrán áramszolgáltatás. Egy ott élő testvér erre azt mondta: ezért is hálát kell adni! (Nem is olyan régen történt, hogy Komorócon két hétig nem volt áram a táborban.) E helyen este Igét hirdettem, és beszámolót tartottam a börtönmisszióról, ahol szolgálok.

Ottó testvérem nagyon nehéz missziói területen szolgál, hiszen nagyon sok nyomorral, szenvedéssel, értetlenséggel, elutasítással találkozik. Egyet kiemelnék: kevés lelkipásztor temetett el annyi gyermeket, mint ő az elmúlt pár év alatt.

Bennem nagyon mély nyomokat hagyott ez a pár nap. Nem említettem meg mindent, és arra kérem a testvéreket, imádkozzanak a misszióban szolgáló testvérekért, hogy betölthessék küldetésüket, és a megtért cigánytestvérekért, hogy a körülményeik ellenére tartsanak ki Krisztus mellett.

Az Ige – amit idéztem – szerint ők is ahhoz a bizonyos nyájhoz tartoznak, ahogyan mi is. Milyen jó az Isten! Nem ahhoz kötötte, tudsz-e olvasni, vagy sem?! Hanem a hithez. Ők a maguk módján és körülményeikben élik meg a keresztyénségüket. Estéknként, vagy reggelenként nem olvassák a Bibliát, mert nem tudják, de szívük legmélyén ott van hit által a Feltámadott!

„...és lesz egy nyáj és egy pásztor.”

Doboróczi Gábor

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezeti események

Október 1.:

Úrvacsorai istentisztelet. Bemutatkozott Huli Sándor másodéves teológiai hallgató, a 2006/2007. tanévben gyülekezetünk tagjaként szolgál közöttünk. Délelőtt a szenvedéssel kapcsolatosan hallottunk tanítást 1.Pt. 3:18. igevers alapján. Jézus végigjárta előttünk a szenvedés útját, segít nekünk a kereszthordozásban. Délután a Jó Pásztor témakörben hangzottak a szolgálatok, az igehirdetés Jn. 10:11-15. igeversekre épült.

Október 8.:

Hálaadó nap. A hálaadás, az áldozathozatal és az áldás összefüggéseire világított rá az igeszolgálat (Jn. 6:1-15.). Jézus egy gyermek áldozatából – öt kenyér és két hal – hálákat adva több ezer embert vendégelt meg. Ha áldozatként szívünket adjuk át, Ő azt is meg tudja változtatni. Délután Nemeshegyi Zoltán lp. testvér szolgált közöttünk, a 103. Zsoltárból kiemeve: áldjad LELKEM az Urat. Így a teljes értelmi, érzelmi és akarati valónkkal szolgálhatjuk Őt. Az énekkar a jubileumi CD felvétel énekeiből adott elő néhányat az est folyamán.

Október 24-27.:

A reformációs emlékesteket imaházunkban tartotta az öt pesterzsébeti protestáns gyülekezet.

Október 29.:

Gyermekbemutató. Ifj. Marton András és felesége elhozták gyermeküket, Zsófiát, hogy Almási testvér és a gyülekezet kérjen áldást a gyermekre és szüleire. A délutáni szolgálatok a történelmi események felidézésével emlékeztek a reformációra. Az igehirdetés Izráel egyik reformációját idézte fel, amikor Józsué válaszút elé állította a népet a sikemi országgyűlésen (Józsué 24:13-18.).

November 5.:

Örökkévalóság vasárnapja. A 2.Kor. 4:16-18. igeversék bátorítanak, hogy ha a külsőnk romlik is, ne csüggedjünk, mert a láthatatlan örökkévalókra tekinthetünk. Délután az 1.Thes. 4:13-18. igeversék pedig arra, hogy ne szomorkodjunk azokon, akik elmentek. A szomorúságot a hit oszlatja.

November 12.:

Gyülekezetünk 120 éves fennállását ünnepelte Mézáros Kornél lp. testvér vendég-szolgálatával. A történelmi megemlékezés a gyülekezetben szolgált és szolgáló lelkipásztorok tevékenységének felidézésével hangzott el, a megfelelő korból való fényképek kivetítése mellett. Hálások vagyunk Urunknak, hogy megtartotta és szaporította a pesterzsé-

beti baptista közösséget az eddig eltelt időszakban.

Az elmúlt két hónapban a gyülekezet tagjai és volt tagjai közül többen átmentek az örök hazába.

Október 1-én **Csoják Jolán** 89 évesen,
5-én **Kertész József** 79 évesen,
10-én **Panyik Gábor** 75 évesen,
november 8-án **Bacsó Sándor** 47 éves korában,
9-én **Szűcs Józsefné Annuska** egy hónappal a 70. születésnapja előtt,
15-én **Kmety Ottóné Kéri Anna** 82 éves korában távozott el közülünk.

Isten vigasztaló kegyelme áradjon ki az előre ment szeretteiket gyászolókra.

„Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála.” Zsolt. 116:15.

F a k a n á l

Kellevéibe göngyölt rokfortos harcsa

Hozzávalók: 4 nagy, vagy 8 kisebb kelkáposzta-, esetleg kinaikel-levél; só; 40 dkg bőr nélküli, szálkamentes afrikai harcsafilé (persze honi is lehet); 15 dkg rokfort típusú sajt; 5 dkg reszelt sajt; 1 evőkanál tejföl, vagy tejszín; a mártáshoz: 2 dl tejföl; 2 dl tejszín; 1-2 evőkanál sherry; fél húsleveskocka; (még jobb, ha halleveskocka, de vigyázat: a halászléköcka nem jó hozzá!)

Elkészítése: A kelleveket – miután vastag erüket kivágtuk – forrásban lévő, enyhén sós vízzel leforrázzuk (fél percig főzhetjük is benne). Ezután hideg vízbe átszedjük, majd konyhai papírtörlőre fektetve a nedvességet leitatjuk róluk. A halat és a rokfortot kis kockákra vágjuk, majd a sajttal és a tejfőllel együtt merülőmixerrel pépesítjük. Ezt a masszát 4 nagyobb, vagy 8 kisebb kellevéibe burkoljuk, és tepsibe rakjuk. A tejfölt a tejszínnel és a sherryvel összekeverjük, a leveskockát belemorzsoljuk, a kelbátyukra öntjük. Forró sütőben, nagy lánggal (200°C; légkeveréses sütőben 200°C) 16-18 percig sütjük. Tálaláskor felszeleteljük, a mártással nyakon öntjük. Köretnek párolt rizs illik hozzá.

SZERETET - SZOLGÁLAT **A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet** **lapja**

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban